

MECANICII '61

POLIBUC

O nouă și continuă
provocare

Foaie de suflet lunară a Asociației "Promoția '61 MECANICĂ"

Anul 2 Nr. 4 • aprilie 2006 • serie nouă

Apare în fiecare ultimă joi a lunii

EDITORIAL

Amintirea colectivă

Adrian Popa

Unul din mentorii mei în domeniul managementului cercetării, din perioada de peste zece ani cât am lucrat la Institutul Național de Motoare Termice, îmi spunea recent că "la vârsta noastră, nu mai trebuie să suferim de modestie!". Am reflectat mult la spusele de mai sus și iată unele dintre argumentele descoperite:

La vârsta a treia (promoția noastră "navighează" între 66 și 80 de ani), puțini mai sunt în activitate și mai puțini în funcții de conducere. Cu excepția celor din urmă, nu prea mai avem prilejul să auzim cum vreunii dintre colegii de muncă ar povesti despre niscai realizări la care am participat. Lumea uită nu numai pentru că "uitarea-i scrisă-n legile-omenești"! Există doar o singură soluție: **Scrieți voi înșivă despre ce ați realizat mai important!**

Ca aceste C.V.-uri, deloc formale, deliberat sentimentale, să aibă credibilitate, să nu semene a "povești", amintiți în ele de persoane în viață, părtășe la acele evenimente. Deci: **grăbiți-vă să așterneți pe hârtie "povești de viață" cât mai avem martori care să confirme că sunt reale.** Nu întâmplător, chiar scriitorii (prozatori, poeți) se apleacă de abia târziu spre memorialistică: au o experiență de împărțșit.

Colegul nostru Vasile Gheorghe a reușit o performanță povestind despre regretatul "Nea Vasile" Guriță; a reușit să ne reveleze o personalitate, nu doar figura unui coleg.

Aceasta-i memoria colectivă, ca trăire sentimentală a unei colectivități. Aceasta poate deveni parte a istoriei unei generații.

Fereala de a pune mâna pe condei, trebuie înfrântă de rușinea de a lăsa să scape dovezi despre "ce am fost". Scuză unora că nu au talent la scris nu stă în picioare. Scrieți simplu, inginereste, fără înflorituri literare. Imaginați-vă, mai ales dumneavoastră, bunicilor, ce simțăminte vor încerca nepoții voștri – când scotocind prin biblioteca rămasă de la voi - vor găsi câteva reviste îngălbenite de vreme "MECANICII '61" și vor citi despre "ce și cine" ați fost voi și chiar unii colegi de-ai voștri, despre care poate le-ați povestit. Răsfoiți voi înșivă "foile noastre de suflet"; cu mâna pe inimă, răspundeți la următoarea întrebare: a meritat osteneala lor?! Dacă răspunsul e cel pe care-l bănuim, scuturați puțin lenea bătrâneții și spor la treabă!

Editorial

Amintirea colectivă

"Adunătură de mecanici"

Întâlnirea din martie 2006

Impresii de călătorie

Civilizație milenară

- Cambodgia II

Noi despre noi

Itinerarii bistrițene

Correspondență

Zâmbiți, vă rog

Curriculum Vitae

Însemnări din Ierusalim

"Laudă-te gură..."

Adrese de e_mail

La mulți ani

Propunere de concurs

ADUNATURA DE MECANICI

Întâlnirea din 23 februarie 2006

Școala Bunicilor

-ultimul episod-

Mirel Vanca

În această joi ne-am întâlnit cu două ore mai devreme, pentru a termina mai repede și a le da posibilitatea microbiștilor să vizioneze la televizor „meciul secolului” - între echipele de fotbal Rapid și Steaua, contând pentru sferturile de etapă ale cupei UEFA. Pentru colegii noștri din străinătate consider că merită să dezvolt puțin acest eveniment. Faptul că două echipe românești de fotbal au acces până în sferturile de finală ale unei cupe europene a dat naștere unui sentiment de mândrie națională, cu siguranță mai mare decât cel pe care îl vom încerca la 1.01.2007 când vom intra, eventual, în Uniunea Europeană. S-au luat măsuri de securitate extraordinare pentru a evita, la stadion, ciocnirile dintre cele două galerii și s-a dus, prin toate mijloacele, o camanie susținută de educare a galeriilor pentru a nu striga, în timpul meciului, lozinci rasiste și pentru a se comporta cât se poate de civilizată. Măsurile luate au dat roade, în timpul meciului nu s-au înregistrat incidente deosebite și am evitat, în felul acesta, excluderea noastră din competiția europeană sau suspendarea stadionului pe care s-a desfășurat meciul, așa cum ne amenințase UEFA. Meciul s-a terminat nedecis, scor 1-1. Pentru următorul meci care a avut loc pe 6.04.2006, măsurile de securitate au fost de-a dreptul exagerate: escortarea de către jandarmi a galeriilor la și de la stadion, mii de jandarmi și polițiști pe stadion și în jurul stadionului, patrulare de jandarmi călare, un elicopter care a survolat tot timpul zona etc. Încleștarea de pe stadion a fost aprigă! Cu toate acestea meciul s-a terminat tot nedecis, scor 0-0. Acest scor a calificat-o în semifinalele competiției pe Steaua, grație golului înscris în deplasare. Suporterii steliști au delirat de bucurie, în timp ce rapidiștii nu și-au putut stăpâni lacrimile și, pe alocuri, furia. Președintele Băsescu, fan Steaua (mascat până acum), a invitat jucătorii ambelor echipe, pentru a ciocni cu ei un pahar de șampanie, la restaurantul unde a vizionat la televizor, meciul. Au venit doar

steliștii, însoțiți de patronul lor, Gigi Becali. Fanii steliști, în număr mare, și-au manifestat dezlănțuții bucuria, în Piața Univesității, până a doua zi dimineața.

Întâlnirea noastră s-a desfășurat în obișnuitul vacarm, cu băutură din belșug adusă de patru dintre colegii noștri care și-au aniversat sau urmau să-și aniverseze, în preajma acestei joi, zilele de naștere. Este vorba de Radu Gruia, Nae Enescu, Rodica Nicolescu și Stan Bone. La mulți ani, dragi colegi!

Adelina Bone, atentă și ospitalieră ca totdeauna, a adus și câteva gustări printre care și o excelentă salată de țelină, din care colegii noștri s-au grabit să înfulece, încrezători în efectele ei afrodisiace. Dacă și-a făcut efectul scontat vom afla la întâlnirea viitoare, de la soțiile lor. În cazul meu nu și-a făcut efectul. Apropo! Întâlnirea viitoare va avea loc în zilele de 28.04-1.05 în stațiunea bulgărească Albena. S-au găsit câțiva amatori și lista a rămas deschisă.

Și acum vă rog să vă așezați în bănci, eu voi lua loc la catedră, începe ultima lecție din ciclul „școala bunicilor”. Să vedem ce-am învățat până acum:

1. Vrând-nevrând, dacă ai avut grijă sau dacă te-

ai priceput să faci unul sau mai mulți copii, devii la un moment dat, bunic sau bunică.

2. Această calitate ne surprinde, de obicei, nepregătiți. Nu știm cum să procedăm cu urmașii urmașilor noștri și, de cele mai multe ori, ori ne facem de băcănie, ori o dăm în bară.

3. A proceda așa cum îți dictează instinctul, este nu numai riscant, este de-a dreptul periculos. Instinctual, bunicii vor dori să facă totdeauna pe plac nepoților lor și riscă să-i transforme pe aceștia în mici tirani cu care nu se vor mai înțelege nici ei și nici

părinții lor, iar ei riscă să se transforme în jucării ale nepoților, în preșuri de șters picioarele sau, doamne ferește, în șervețele igienice.

4. Nu numai copii ci și nepoții, mai ales atunci când sunt mici și ne vine să-i mâncăm, trebuie sărutați doar în somn. Să ne punem frâu pornirilor de-a-i săruta oricând și unde se nimereste. Nu-i nici pedagogic și nici igienic!

5. Când nepoții au devenit mărișori și părinții lor îi aduc pe capul vostru în zilele de sfârșit de săptămână sau în concedii, este timpul și este cazul să vă exersați pe ei talentele pedagogice. Ce veți face acum pentru ei se va înscrie în „cei șapte ani de acasă”, mai importanți decât toate școlile pe care le vor urma ulterior. Învățați-i să iubească tot ce-i frumos în viață, cu precădere familia și țara, să-și respecte semenii, fără deosebire de vârstă, să fie cinstiți, să creadă în Dumnezeu. Învățați-i să fie curajoși și că în viață poți realiza orice prin muncă și stăruință.

6. Nu uitați că va numărați printre persoanele din anturajul lor imediat, că ei observă tot ce faceți și vor încerca să vă copieze. Deci, înghițiți în sec când vă vine pe limbă câte o înjurătură, răspundeți cu un gest aprobator și chiar cu un zâmbet de încântare la comenzile sau cicălelile la care vă supune bunica lor, țineți cu strictețe evidența paharelor de țuică, vin sau bere pe care le beți în prezența lor și nu depășiți măsura și, mai ales, nu țineți neapărat să gustați și ei din aceste otrăvuri.

7. Nepoții sunt deja la școală, au teme de făcut și lecții de învățat. Nu vă apucați să le faceți voi temele că, pe lângă faptul că-i învățați leneși, riscați să vă atribuiți toate greșelile și insuccesele lor. Nu vă sfiți să spuneți „nu știu”, atunci când sunteți depășiți de întrebările pe care vi le pun sau sunteți depășiți de exercițiile la rezolvarea cărora vă roagă să-i ajutați. Ei vor înțelege că a trecut mult timp de când ați terminat școala și că problemele foarte complicate și foarte dificile pe care le rezolvați sau le-ați rezolvat la serviciu, sunt cu totul altceva decât un banal exercițiu de algebră sau o banală problemă de geometrie. Procedând așa, nu veți scădea cu nimic în ochii lor. Desigur, dacă se va întâmpla să puteți să-i ajutați totdeauna, vă vor înălța pe un pedestal atât de înalt, încât nu veți avea curajul să coborâți și veți face eforturi serioase pentru a nu le înșela nici pe viitor așteptările. Ei singuri își vor da seama când să nu vă mai deranjeze cu întrebările lor sau, mai bine

zis, cu ce gen de întrebări să vă mai abordeze.

8. Ce ne facem cu nepoții noștri când au ajuns la vârsta pubertății și încep să se uite după fete, respectiv după băieți? Cu siguranță ei nu mai cred demult în povestea cu barza și știu tot atât de bine ca și noi cum se fac copiii. Învățați-i să facă distincție între dragoste și simpla atracție animalică, învățați-i să se ferească, învățați-i să se căsătorească după ce au reușit să-și cunoască bine partenerii și numai atunci când vor fi în stare să-și poarte singuri de grijă.

Cam asta ar fi ce-am învățat până acum sau ce-ar fi trebuit să învățăm. Dacă mă veți întreba dacă eu am respectat toate sfaturile pe care am avut tupeul să vi le dau, o să vă răspund fără ezitare, dar cu cuvenita rușine, că nu. Știți vorba aia cu ce zice popa ... La întâlnirea despre care tocmai v-am relatat câte ceva, am solicitat declarații și recomandări de la câțiva colegi buni. Ascultați-le:

Riri Pop (puțin „torpilat”) – Bunicii sunt morți după nepoți, sunt în stare să facă orice pentru ei. Eu m-am străduit și mă străduiesc în continuare să creez pentru ei un ambient extraordinar, un ambient care să-i atragă, un ambient natural, populat cu fluturi, veverițe, cățeluși etc. Ieri s-a petrecut ceva unic pe proprietatea mea: m-a vizitat o veveriță. Despre asta a aflat la scurt timp nepotul meu Andrei, elev în clasa I-a. Începând din acel moment mă bombardează cu telefoane ca să-i relatez evenimentul. I-am promis o relatare amnunțită, “face to face” pentru mâine. Abia aștept întâlnirea cu el”.

Dan Mihălcescu (destul de treaz) – Prima mea recomandare este ca bunicii să nu fie exagerat de atașați de nepoți. Să fie la fel de atașați de ei ca și de copiii. În al doilea rând, cred că nu este o fericire mai mare pentru bunici decât aceea de-a fi înconjurați de nepoții pe care să-i vadă cum cresc și pe care să-i răsfete. Nu le face bine răsfățul dar, pentru bunici, acesta este o alifie pe suflet. Îmi iubesc mult cei doi nepoți: cel mic, mai dezvoltat decât copiii de vârsta lui, este absolut dulce dar cel mare, de când părinții lui s-au despărțit, s-a depărtat atât de mine cât și de tatăl lui și aceasta este o mare durere pentru mine. Sfatul pe care l-aș da, nu atât bunicii cât părinților, este să se gândească bine atunci când fac un copil și dacă l-au făcut să-și asume responsabilitatea. Căsnicia nu este un câmp pe care culegi flori și le faci buchetele, căsnicia are și bune și rele și împliniri dar și lipsuri, are de toate. Părinții trebuie să

prețuiască ce-i bun în căsnicie, să renunțe la ce-i prost și să știe că dacă ai dat naștere unei ființe, trup din trupul tău și suflet din sufletul tău, ai niște obligații majore dincolo de orice altceva.

Nae Enescu (treaz de-a binelea) – Eu am o experiență diferită cu cei doi nepoți care sunt în clasa VI-a și cu nepoata care are doar 3 ani. Cu cei din clasa VI-a am în fiecare sâmbătă și duminică un meci didactic, nu numai la matematică și fizică ci în general. Am discuții cu ei despre ce înseamnă viața, ce înseamnă buna purtare. I-am sfătuit, de exemplu, să nu se bată cu cei din jur, pentru că nu este normal și nu este civilizată. Cu fetița de trei ani este mai complicat. Ea este foarte iubitoare, îi iubește pe cei doi băieți și mă iubește și pe mine. Într-o seară m-a întrebat: “Năică, ai mâncat?” “N-am mâncat”, i-am răspuns. “Să nu mănânci”, îmi spune ea, “că vin eu și-ți gătesc, și-ți dau să mănânci”. Este o scumpă! După ce mi-am pierdut soția, singurul meu suport moral sunt fetele, care-mi dau telefon de cel puțin două ori pe zi, și nepoții. Cu toate că odată cu pierderea soției am pierdut jumătate din mine, datorită lor pot să supraviețuiesc, să fiu un om normal. Încă n-am luat-o razna, sunt în activitate și sper s-o mai duc așa o perioadă. Nepoții trebuie să aibă încredere în tine. Ei zic așa: Năică știe tot, Năică trebuie să știe tot. Dacă mă întreabă ceva și nu știu în momentul acela, le spun „copii, vă spun mâine” și între timp mă documentez. Cei care n-au familie sunt,

o a r e c u m ,
suspendați în
viață. Eu am o
viață normală și
sper s-o duc așa,
cât oi mai duce-o.
E bine. E bine.

*Fetele și nepoții lui
Nae - Radu, Ștefan
și Maria, 2006.*

Nina Olaru –
Cei care au nepoți
și au timp, să aibă

grijă de ei, să-și ajute cât mai mult copiii: să le ia de ale mâncării, să le facă cadouri, să-i ducă la plimbare, să le dea cărți, să-i instruiască așa cum se pricepe. Să se sacrifice cât mai mult pentru ei. Eu regret că, într-o anumită perioadă, am acordat prea mult timp profesiei și prea puțin familiei. Singurul meu nepot

este o fetiță de 16 ani, în clasa X-a. Merge foarte bine cu școala. Meritul principal este al ei, apoi a părinților ei care au făcut-o deșteaptă și al meu într-o oarecare măsură.

Gheorghe Caragea (abstinent sau rezistent) – Am un nepoțel de trei ani și șapte luni pe care îl cheamă Patric Caragea și care, după părerea mea, este foarte isteț. Mă depășește în această privință. Are multă personalitate. Nu face nimic fără să-i oferi ceva în schimb. Îi place mult joaca. Are mai multe animăluțe din plastic pe care le manipulează toată ziua, în toate felurile. El este personajul care domină, le aranjază în toate felurile, discută cu ele și fabrică fel de fel de scenarii. Unele din animale sunt bune, altele sunt rele. Le împarte în două tabere și aranjază adevărate lupte între ele. Uneori le inversează rolurile. Îi atrag atenția că, de exemplu, dinozaurul ăsta parcă era rău și acum îl văd bun. “L-am făcut eu bun, l-am educat”, îmi răspunde el. Construiește castele de forme neobișnuite, cubiste, nu cu turnulețe cum l-am învățat eu. Nu observ la el o înclinație spre mașini! Este foarte activ. De când se scoală și până se culcă este într-o activitate perpetuă. Se retrage uneori într-un colț, face abstracție de noi toți și își vede de scenariile lui. Cu acești copilași problemele încep mai târziu. E bine să ai nepoți. Este ca și cum ai avea din nou copii sau ca și cum tu însuși ai trăi a doua copilărie.

Marian Grădișteanu (revoltător de treaz) – Nepotul meu Maximilian face, peste o lună de zile,

șapte ani. Trăiește, împreună cu familia sa în Qubec, Canada. Vorbește bine franțuzește și binișor românește. Este „student” în clasa I. Nu suntem mulțumiți de școala de acolo, școala de la noi este mai bună. La școală se înțelege mai bine cu copiii de emigranți.

*2002, pe vapor:
Dragoș și nepoții
lui Calipso - Maria
și CD-ul.*

Copiii „nativilor” își iau aere de superioritate, îi tratează cu oarecare dispreț pe ceilalți. Părinții nepotului meu au probleme cu serviciul, ceea ce generează și probleme materiale în familie. Nepotul meu nu numai că conștientizează aceste probleme dar și le simte pe propria piele, din păcate. Ce mă deranjează cel mai mult la cei de acolo este declinul bisericii și a vieții religioase. Populația este, în marea ei majoritate, indiferentă din punct de veder religios sau chiar atee. Din această ultimă categorie face parte și ginerele meu. Maximilian are noroc cu cuscră mea, care este acolo cu ei și care se ocupă de instruirea lui religioasă. Bisericile sunt tot timpul aproape goale. Unele dintre ele se închid din lipsă de fonduri, altele se transformă în depozite sau hoteluri. Negrii au convigeri religioase mai solide decât albi, mi-au făcut o impresie bună. Sunt civilizați, politicoși, au grijă de copii lor, alături de care i-am văzut de multe ori în parcul în care mă plimbam și eu cu Maximilian, când am fost la ei.

P.S. Protest Corina Firuță:

Pe mine nu m-a întrebat Mirel despre nepoții mei, deși îi cunoaște pe trei dintre ei. O să spuneți că nu am copii. Da, așa este, dar să știți că nepoții de frate îmi sunt la fel de apropiați, căci copilăresc în casa mea. Mă împiedic de jucărioare rămase în timp ce ei cresc, de mingii, de papucei; chiar și olița stă prin baie, trecând de la unul la altul. Cadouri de sărbători, îngrijorare când fac febră și multă bucurie când ne adunăm cu toții. Aș putea să vă povestesc și eu cum s-a ascuns Dragoș într-o cutie de carton de era să facem infarct că a dispărut copilul, cum bătea Rareș cuie la numai doi ani și jumătate, nimerind ținta, fără greș. Dacă-l întrebi cum îl cheamă, răspunde:”Tata lui Udolf și Gigica”. Rudolf e o păpușică-ren, Gigica e păturica. Are foarte mulți copii și-i iubește pe toți, dar unii sunt preferați!

Cu Dragoș am făcut patru excursii prin Europa și poate că anul acesta și mai departe... Cu Simona lucrez zi de zi la editură. Iar ceilalți doi, care acum sunt studenți la Brașov, Cristi și Hana, îmi sunt la fel de dragi, deși cu ei mă văd mai rar. Am tras o mulțime de învățăminte despre viață, observându-i pe cei mici, în primul rând - că e bine să ai pe cine iubi; încerc să le transmit câte ceva din experiența mea, dar știți și voi, copiii preferă mereu să dea și ei cu capul de pragul de sus! Au viața lor și trebuie să le-o respectăm!

Impresii de călătorie

CIVILIZAȚIE MILENARĂ

– Partea II –

Emilia și Doru Miron

COMPLEXUL DE TEMPLE ANGKOR

Pentru a descrie cele trei zile în care am vizitat această minune înscrisă în Patrimoniul cultural universal, cuvintele se vor dovedi sărace, nefiind de fapt decât un îndemn de a-i cunoaște frumusețea și măreția.

Situat în Nord-Vestul Cambodgiei, în imediata apropiere a orașului Siem Reap și a lacului Tonle Sap, Angkor-ul reprezintă cea mai mare concentrație de temple aparținând vechiului regat khmer. Site-ul ocupă o suprafață de 232 kmp și se compune din numeroase edificii murale, șanțuri, drumuri și rezervoare construite în perioada sec. IX – XIII, în care imperiul Khmer a cunoscut apogeul. Frontierele sale se întindeau atunci până la Vientiane (Laos) la Nord, pe culoarul celor 3 pagode dintre Birmania și Thailanda la Vest, peninsula Malayeziană la Sud și Vietnamul la Est.

Istoria Angkor-ului începe în sec. IX, când primul rege Jayavarman II a înființat dinastia cambodgiană și a declarat independența față de regatul Java, care includea și peninsula malayeziană. Dintre cei care i-au succedat au rămas în istorie:

- Hariharalaya (877-889) care, în pofida scurtei sale domnii, este cel căruia i se datorează două dintre principalele temple care mai există și astăzi și anume: Preah Ko și Bakong;

- Jayavarman V (960-1000), căruia i se datorează construcția micului, unicului templu Bantei Srey, la îndemnul învățătorului, sfătuitorului sau brahman Yajñanavara;

- Udayadityavarman II (1050-1066), care a dispus construirea spectaculosului templu Baphuon, precum și a

rezervorului de apă Baray-occidental, măsurând 8 km/2 km și care este și astăzi folosit!;

- Jayavarman VII, cel care a reușit, după 4 ani de lupte sângeroase, să-i învingă pe chami (o populație, astăzi, pe cale de dispariție!) devenind Marele Rege al Angkor-ului. Budhist înfocat, în opoziție cu strămoșii săi de religie hindusă, el a dispus în timpul celor 30 ani ai domniei sale, cele mai importante construcții care corespund astăzi site-ului Angkor Thom, având în centru templul Bayon. El este de asemenea cel ce a ordonat construcția templelor Ta Prohm (cel ce ne-a impresionat cel mai mult; motivul vi-l vom spune mai târziu! – Un dram de răbdare!), Banteay Kdei și Preah Khan. Această perioadă fecundă pentru astfel de construcții a fost, totuși, ultima. Cu excepția câtorva noi construcții edificate în jurul zonei centrale Angkor Thom, nimic nu s-a mai construit după sec. XIII. Imperiul rămâne prosper, emisarul chinez Chon Ta-Kuan lasând o descriere unică a orașului și a bogățiilor sale în perioada 1296-1297, dar declinul va începe. Luptele neîncetate opun khmerilor noul înființat regat Siam, ale cărui trupe pătrund progresiv în interiorul Cambodgiei, cucerind în final capitala Angkor, distrugând-o în anul 1431. Incapacitatea conducătorilor khmeri de a-și proteja capitala i-a forțat să se deplaseze către teritorii mai sigure de-a lungul fluviului Mekong, pe locul actual al capitalei Phnom Penh, la aprox. 240 km Sud-Est.

Complexul de temple Angkor a renăscut, de fiecare dată, după perioade sumbre. Prima dată, la mijlocul sec. XIX, când exploratorii și arheologii francezi au descoperit ruinele abandonate de mai bine de 4 secole, Louis Delaporte întorcându-se cu 70 sculpturi și alte piese prețioase de arhitectură, care au format baza muzeului Indochinei, astăzi parte a colecției muzeului Guimet din Paris.

Toate edificiile existente la ora actuală prezintă sub toate aspectele – în detaliile arhitecturale și în decorațiuni – credințele religioase ale khmerilor. Pentru o scurtă perioadă, după redescoperirea lor, unele au fost considerate palate. Ori, palatele regale erau construite din lemn, singurele mențiuni despre aceste construcții figurând în

basoreliefurile din galeriile templului Bayon. Pietrele, cărămizile și lateritele, singurele materiale durabile, erau rezervate pentru construcția templelor.

Hinduismul, care a dominat imperiul până la domnia lui Jayavarman VII la sfârșitul sec. XII, a fost adus direct din India – în special din dinastiile din Sud, ca aceea denumită Chola, cu ușoare influențe din Java. Templele nu erau simple dedicații aduse lui Vishnu sau Shiva, unul dintre elementele istorice surprinzătoare în Asia constând în faptul că khmerii și nu indienii, sunt cei care vor descoperi simbolismul religios hindus la limitele sale extreme.

Shiva, căruia îi erau dedicate majoritatea templelor în această perioadă era respectat cel mai adesea sub forma unei “ling”, derivând dintr-un falus reprezentând esența divinității. Khmerii vor descoperi ideea de *devaraja*, “Divinitatea-Rege”, după care conducătorii sunt asociați cu divinitatea, restituind însă această asociere în apropierea morții lor. Prosperitatea regatului, în credința lor, depindea de legăturile magice între rege și divinitate, templul reprezentând pivotul acestei uniuni. Așadar, templele reprezentau nu numai cultul personalității, ele având în egală măsură o importanță majoră pentru buna funcționare a imperiului; din această cauză, monumentele principale precum Wat Angkor, Baphuon, Bayon erau considerate “temple de stat”!

În cosmologia hindusă universul este reprezentat de către un continent central, înconjurat de 6 benzi de pământ și 7 oceane circulare. În centrul continentului se ridică muntele Meru, cele 5 vârfuri ale sale reprezentând orașul Brahma, reședința divinităților. Orașul este protejat de către opt gardieni situați în punctele cardinale. Din această cauză, forma de bază este de “templu-munte”, o piramidă cu altar în vârful său. Ceea ce este interesant de știut este că, spre deosebire de religiile creștine, templele nu erau un loc de reuniune a credincioșilor pentru a se ruga, ci mai degrabă un loc pentru ritualurile consacrate imaginilor *devaraja*, conduse de preoții brahmani și de rege. Wat Angkor, cel mai vast templu, deține o concentrare a simbolurilor cosmologice hinduse. șanțurile, zidurile și

galeriile circulare reprezintă lanțurile de munte, turnurile – vârfurile muntelui Meru, terasele și aleile încadrate de statuile lui Nagas – șarpele cu mai multe capete – formează legătura între lumea oamenilor și lumea divinităților.

Vishnu “protecorul” și Shiva “destructivul” reprezentau două divinități ale trinității de zei hinduși. Cel de al III-lea fiind Brahma cu patru capete, “creatorul”, care nu a inspirat niciodată un cult particular, specific. Numeroase alte divinități au apărut în “umbra” acestor trei principali zei.

Soția lui Shiva, Uma, este adesea prezentată alături de el, cu montura sa: un taur. Indra, zeul cerului și al ploii, a fost foarte important la începutul epocii Angkor. Acest gardian al Est-ului este adesea reprezentat de către un elefant cu trei capete, numit Airavata. Vishnu este reprezentat de *garuda*, un om-pasăre, Brahma este reprezentat de *hamsa*, o gâscă mistică; Yama, zeul infernului și gardianul Sudului este reprezentat de un taur. Divinități minore, mărunte sunt de asemenea numeroase. “Devas”-ele, zeițe, împodobind stâlpii și pereții precum și dansatoarele celeste pentru plăcerea zeilor, acele “asparas” sunt subiectele cele mai faimoase ale basoreliefurilor aparținând templelor. Iar mândrii gardieni în armurile lor, postați la intrarea în temple se numesc “*dvarapalas*”.

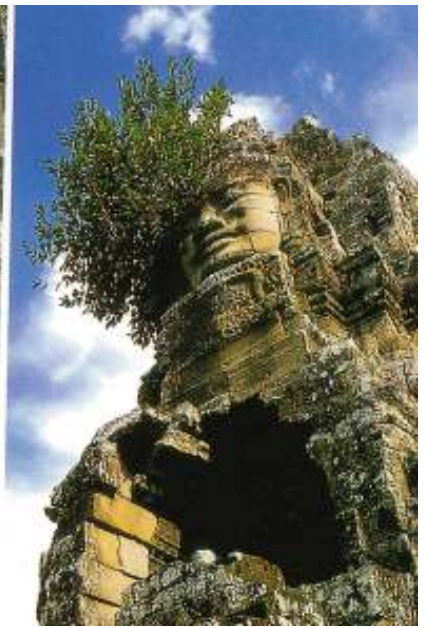
Dintre templele pe care le-am vizitat de-a lungul celor trei zile, vă prezentăm pe cele pe care le-am considerat ca fiind deosebite.

1) Templul Angkor, capodopera arhitecturii khmere, ocupând o suprafață de 1 km/800 m, înconjurat de un șanț plin cu apă, cu o lărgime de 200 m, este cel mai mare templu din lume, volumul pietrelor utilizate la construcția sa fiind egal cu cel folosit la piramida Keops, demn de reținut fiind faptul că aceste pietre sunt în întregime sculptate! Templul este orientat către Vest, fiind construit ca un templu funerar pentru Suryavarman II, a cărui moarte se contopește cu Vishnu. La răsăritul soarelui, cele cinci turnuri ce sunt vizibile de la Siem Reap (în traducere “zidul contra Siamului”) apar ca siluete umbrite “contra soarelui”,

pentru ca în lumina blândă a apusului de soare, toate detaliile fațadei sale să strălucească. Imagini de neuitat! Pereții galeriei inferioare sunt în întregime gravați cu scene din legende hinduse, fiind cel mai lung basoreliev din lume. Prima fațadă – cea apuseană – este acoperită în întregime de un basoreliev ilustrând o scenă extrasă din Mahabharata; în unghi, fațada din Sud începe prin a ilustra o procesiune a marilor demnitari ai epocii care comandă trupele, defilând în fața familiei regale și a supușilor săi. Scena se modifică în a doua jumătate a galeriei, fiind reprezentate cu multă imaginație paradisul și infernul. Pe fațada de răsărit este expusă o scenă excepțională, cea a unei furtuni pe ocean în timpul căreia divinitățile – zeii și demonii – își unesc eforturile sub conducerea lui Vishnu cu scopul de a descoperi “amrita”,

elixirul vieții eterne. Scările acoperite ne conduc la nivelul superior, o curte încadrată cu galerii, care ne oferă posibilitatea unei impresionante vederi a celor cinci turnuri centrale. Pereții și stâlpii sunt în întregime sculptați cu “apsaras” – dansatoare celeste, aproape 1700 în total, toate diferite unele de altele. Fantastic! În vârful templului, urcușul având dificultatea specifică muntelui, panorama este unică.

2) Bayonul, aflat în centrul complexului Angkor Thom, este, alături de templul Angkor, monumentul cel mai vizitat. De departe el ne apare ca un munte de pietre, dar pe măsură ce ne apropiem, vor ieși în evidență splendidele detalii ale turnurilor cu patru fațete. La origine, sub domnia lui Jayavarman VII, înfățișat aici ca o impunătoare figură a budhismului Marelui Vehicul Lokeshvara, templul cuprindea 54 de turnuri cu o arhitectură unică. Pereții

galeriilor ce înconjoară edificiul central sunt în întregime gravați cu basorelievuri, ale căror teme relatează despre bătălii, în special bătălia navală în cursul căreia Jayavarman VII i-a învins pe chami, precum și în mod surprinzător – scene ale vieții cotidiene; activitatea într-o piață, scene de vânatoare, lupte între cocoși.

3) Terasa elefanților care se întinde pe 300 m, dominând piața și de pe care se face intrarea în palatul regal. De la înălțimea acestei terase de ceremonii, odinioară bordurată cu o balustradă în formă de “nagas”, regele Jayavarman VII privea defilând armatele sale întoarse victorioase din războiul contra Chamilor.

4) Terasa regelui leproșilor, situată în imediata apropiere, își trage numele de la statuia găsită aici și care se presupune că ar fi reprezentat un rege bolnav de lepră. Pasajele subterane sunt decorate în întregime cu scene de

infern compuse din “nagas” și demonii, o altă tentativă de a recrea lumea divinităților în piatră. Una dintre acestea este deosebit de originală: un cal cu cinci capete! Poate fi o simbolică legată de muntele Meru.

5) Marele Templu Ta Prohm, construit dintr-o succesiune de galerii, simbolizează cultul strămoșilor. Construit sub domnia lui Jayavarman VII, acest templu a fost dedicat mamei sale, fiind la fel ca și Bayonul un monument budhist. Interesul ce se acordă acestui templu, într-un mod cu totul deosebit, se datorează faptului că acesta a fost lăsat în mod deliberat “în stare naturală” de către arheologii francezi, nefiind supus nici unui tratament menit conservării stabilității sale. Tocmai această sălbăticie, această uluitoare înfrățire între Mama

Natură și minunatul Templu, produs al minții și mâinilor Omului, ne determină să-l considerăm unul dintre cele mai romantice, mai încărcate de sensibilitate, locuri vizitate. Cele câteva fotografii vă vor convinge!

6) În sfârșit, Templul Banteay Srei, închinat lui Shiva. Construit în gresie roșie în anul 968, acest templu este apreciat pentru calitatea deosebită a sculpturilor și basoreliefulor. La o scară mai mică, Banteay Srei este comparabil cu Angkor-ul în ceea ce privește iconografia și simbolismul religios, derivate din hinduismul adaptat la tradițiile khmere.

Au fost trei zile copleșitoare, la sfârșitul cărora așa numita deformare profesională m-a determinat să mă gândesc: cu ce mijloace tehnice, cu ce materiale, cu ce productivitate a mâinii de lucru, cu ce arhitecți au putut fi realizate aceste capodopere.

În următoarele două zile am avut posibilitatea de a ne plimba agale în încântătorul Cartier Colonial, marcat de eleganța inconfundabilă specifică francezilor; ne-am imaginat viața tihnită, lipsită de griji a celor ce locuiau aici ca stăpâni, poveștile de dragoste și intrigile ce le-au însuflețit cândva. Apoi ne-am amestecat în mulțimea peștriță ce anima piața veche a orașului, care ne îmbia cu fructele specifice zonei tropicale și cu suveniruri, acele nimicuri scumpe pământești – cum le definea poetul nostru preferat Ion Minulescu – care ne sunt dragi tocmai pentru că reușesc prin aducerile aminte ale unor zile de demult, să ne dea iluzia aducerii Timpului Înapoi.

În mod paradoxal, zgomotul sutelor de

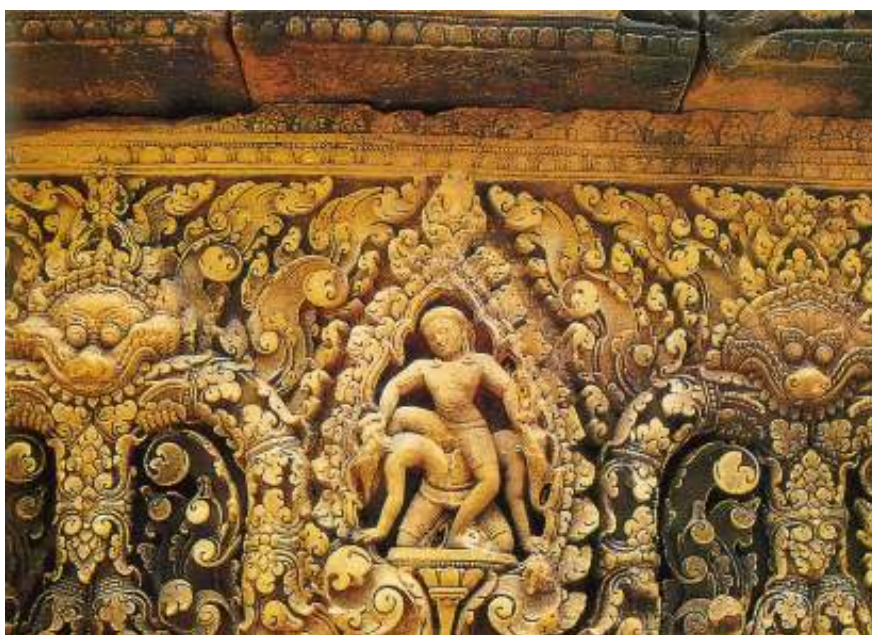
motore și motociclete, strigătul vânzătorilor ambulanți parcă ne învigorau, deveniseră pentru noi expresia tumultului Vieții, a frământărilor ei de care, pentru trei săptămâni am fost scutiți. În penultima seară am fost invitați la o cină tradițională, însoțită de suava muzică khmeră și de încântătoarele dansatoare apsara.

Ultimele ore în Cambodgia le-am petrecut fie parcurgând aleile miniparcului hotelului, fie stând comod pe unul dintre șezlongurile ce flancau piscinele, admirând apusul soarelui, muzica de café-concert în surdină întregind acea atmosferă pe care ți-ai dori-o repetată la infinit...

La 7 seara, un avion al unei companii thailandeze ne transportă la Bangkok, de unde ne preia Airbus-ul companiei Air France.

Escala, după un zbor extrem de obositor, la Paris înseamnă confruntarea cu avertismentul unei ierni aspre ce pusese deja stăpânire pe Orașul-Lumină. La emoțiile prilejuite de reîntoarcerea acasă, cu bucuriile și mai ales cu grijile specifice realității românești, s-au adăugat emoțiile unui zbor cu avionul pe ruta Paris – București, fiind necesare câteva ore pentru degivrarea acestuia. Am ajuns cu bine acasă dar...fără o parte din bagaje, care au mai dorit pe semne... să cunoască Parisul pentru încă o zi!

Sperăm că nu v-a plictisit lunga noastră poveste, din care poate deja cunoașteți unele episoade ale istoriei și realizărilor acestui popor, considerați-le atunci doar ca o reamintire. Și dacă va fi cazul... mai avem multe de povestit!

Noi despre noi

Itinerar bistrițean

Radu Gruia

Viitorul apropiat, pe termen mediu sau îndepărtat (sau cum le place unora „strategic”), nu este întotdeauna previzibil. Desigur, nouă, mai tuturora, ne place să credem că gestionăm treaba asta cu talent, abilitate și competență. Mai fiecare este convins că, în acel spațiu al intelectului propriu rezervat „fabricării” opiniilor, deciziilor sau programelor, reușește să gestioneze corect ambientul previzional și să-și poată astfel controla existența. Cel puțin pe termen scurt ! Dar nu se întâmplă întotdeauna așa!

Cam așa am pățit-o și eu: n-aveam deloc de gând să mă duc la Bistrița. Până într-o bună zi, când Ileana mi-a declarat, fără expunere de motive sau preambul: „Motane (apelativ familial) mergem la Bistrița pentru că trebuie să țin un discurs de inițiere a femeilor în problematica feminismului militant. Vom pleca pe 16 și ne vom întoarce pe 19 sau, cel mai târziu, pe 20 martie. Fă și tu niște socoteli, vezi de ce vom avea nevoie etc. Dacă tot ajungem acolo, poate ne repezim și pînă la Ion, la Telciu.”

Zis și făcut ! Am început cu traseul, pentru că habar n-aveam nici măcar de distanțe. Deci am scos itinerariul de pe Yahoo, de unde am aflat că distanța este de 429 Km, iar durata de 5h21 min. Fără coturi, pe traseul București-Ploiești-Brașov-Tg. Mureș-Reghin-Bistrița. OK. Deci mă aștepta un drum de cca. 430 Km, pe șosele bunicile, fără surprize. În continuare am monitorizat meteo pe 2 site-uri americanești, pe tot traseul. De unde am aflat că temperaturile vor fi pozitive, în intervalul 4-10 C⁰, fără vânt, cu regim de precipitații de 40-60%, ploi sub formă de averse, cer acoperit. Iar de pe **sticla noastră**, tot felul de avertismente pentru căderi importante de zăpadă! Până la urmă, i-am crezut pe americani și am hotărît să plecăm.

Am pregătit-o pe Marița (mașina), am făcut plinul (cu Euro Super 98), frâne, ulei, pneuri etc. Am făcut bagajele, ne-am pregătit sufletește pentru drum și joi dimineață....pe la 10h30, am plecat. Zicând că vom ajunge pe la 4-4.30 pm. La 11.30 eram la Otopeni, iar la 12h15 la Bărcănești, depășind intrarea în Ploiești. Părea că totul începe bine, cînd... Marița începe să tușescă, se îneacă și i se oprește motorul! Evident, defect de alimentare. Pun rapid diagnosticul „corpuri străine” în benzină, pornesc motorul și îl turez la maximum, tușește dar ajung la un service (providențial) unde „băieții” desfac și spală carburatorul. Totul pare OK, omul îmi face și factură de 8,25 lei, eu îi dau 5 lei mecanicului și plecăm după 45min. Motorul merge nemaipomenit, plouă și stă tot timpul, dar e bine. Până la ieșirea din Comarnic, unde pe o șosea absolut vidă, depășesc o Dacie, treabă la care am spectatori

nepoftiți (foarte interesați) la ultima parte a show-ului meu, vreo cinci secunde. Exact în momentul revenirii mele pe sensul de mers, la vreo 2-300 m în față, emerge din asfalt o Patrulă a Poliției Rutiere Comarnic, care bineînțeles că știa că era linie continuă pe acolo! Drept care se manifestă luminos și zgomotos la adresa mea, întoarce, (trezind peste linia continuă) și îmi înmânează, cu deferență PV în valoare de 100 lei, plătibili în 48 ore, oriunde voi binevoi să vreau eu. La plecare, mă colpește spunându-mi: „Conduceți cu grijă dle Gruia. Pe serpentine carosamentul este ud”. A fost întocmai povestea cu Pisica neagră sau Popa cu sutană: dacă unul dintre actori întârzie „replica” cu cinci secunde, rămâneam cu banii în buzunar !

În continuare nu s-a mai întâmplat nimic spectaculos. Am mers continuu cu opriri de scurtă durată. Până la urmă s-a confirmat diagnosticul meu referitor la motivul sincopelor de alimentare ale motorului: niscai H₂O în benzină! Mi-am amintit că, odată, un vecin mi-a recomandat să evit benzinăria de la care alimentez de obicei, deoarece li se întâmplă des chestia asta! Poate, de dragul informației, ar trebui să avertizez cititorul în legătură cu starea execrabilă a carosabilului din Brașov: este pur și simplu poligon de testare a rezistenței la rupere a sistemelor de rulare ale autovehiculelor! În fine, ultima etapă, Reghin-Bistrița, probabil cel mai dificil segment datorită numeroaselor curbe în „ac de păr” (două cote cu diferențe de nivel de 2-300 m) precum și a stării lui precare, am parcurs-o pe întuneric beznă. Plus un front dens de lapoviță, aproape permanent, agrementat cu farurile orbitoare ale „greilor”, care circulau pe sens contrar! Am ajuns la 7h45 pm, ne-au așteptat gazdele care ne-au condus la hotel. Săru-mîna' Doamne ! Amin ! Recapitulare: 9h15 durată totală, din care 8h rulare efectivă, 480 km înregistrați pe contorul Mariței. Întrebare: cum rămâne cu Yahoo-ul? Răspuns: habar n-au despre traseele din România! Dacă ar fi fost vorba despre **Ile de France**, probabil că informațiile lor ar fi fost corecte! Cine știe? Că p'acolo n-am prea fost cu mașina !

După un telefon prealabil pentru a afla adresa și a-l anunța pe Lucică că m-am înființat, în bună stare, în orașul de reședință al Domniei Sale, vineri dimineață pe la 11h

mă descurc cu locația și caut scara A2 a blocului. Pe Lucică îl găsesc așteptându-mă pe palierul etajului 2, arborând un zâmbet grav de bun venit și o licărire ușor malițioasă a ochilor. După acolada de rigoare intrăm în casă unde ne primește Merișor, ne așezăm și trecem la ordinea de zi convenită la telefon: „Bine Boierule, treci pe aici să mai stăm și noi de vorbă !” Zis și făcut. „De vorbă” se dovedește a fi un schimb firesc de informații despre ce-am făcut și o să mai facem, amintiri și evident, opinii despre unele și altele. Încep eu, relatându-i peripețiile drumului la care adaug, normal, comentariile proprii și continui cu motivele prezenței noastre în urbe: training adresat Doamnelor Liberale din județ, la invitația cărora se derulează de fapt acțiunea. Tema: Discursul de Gen, Conceptul de **Feminism Militant vs Feminism Academic**, conținut, abordare, tehnici oratorice etc. Evident că toate astea au fost treaba Ilenei. Acțiunea în sine a fost programată pe durata a două zile (foarte pline), sub formă de cursuri și seminarii. Desigur, datorită programului, la întâlnirea cu Merișor și Lucică am fost singur. Lor le-am povestit, cât m-am priceput, despre ce este vorba. La rândul lui, Lucică mi-a povestit cum se simte și ce i s-a întâmplat de fapt. În noiembrie trecut, a suferit un atac de ischemie cerebrală cu hemiplegie stânga. Mi-a spus toată povestea calm, chiar cu dârzenie aș putea să spun, fapt care m-a impresionat și m-a făcut să gândesc că se va descurca în continuare. Face terapie recuperatorie, a avansat mult, dar mai rămân încă probleme de locomoție. Dialogul a fost spontan și plăcut, am făcut glume, am depănat amintiri din facultate, ne-am amuzat și ne-am simțit foarte bine. Le-am povestit, de asemenea, despre întâlnirile noastre, le-am oferit cele 2 numere ale „MECANICILOR' 61” din 2006 și niște materiale scoase de mine de pe NET. (unul se referă la demontarea legendei lui TITO). Am discutat despre întâlnirea noastră din septembrie, ocazie cu care ne-am exprimat amândoi speranța că se vor număra și ei printre participanți. Am făcut poze, fiecare cu aparatul lui și am promis că pe ale mele le vor primi luni seara, la întoarcerea noastră acasă. Am promis, de asemenea, să fac tot posibilul să mă întorc și cu Ileana, înainte de a pleca acasă. La plecare, Lucică m-a condus până jos și a făcut puțină mișcare.

Pentru că programul Ilenei s-a încheiat sâmbătă seara, am hotărât să profităm de ocazie pentru a-i face o vizită unei mai vechi cunoștiințe de-a noastră, Dumitru Vlașin (cărui apropiatii îi spun Ion), un ardelean neaș, care trăiește din moși strămoși în comuna Telciu, situată la poalele munților Rodnei, pe Valea Sălăuței, la cca. 25 km de Salva. Vă mai aduceți aminte de legendarul tronson de cale ferată **Salva-Vișeu**? Ei bine, despre locurile acestea este vorba! Ne-am hotărât să trecem pe la Merișor și Lucică înainte să plecăm spre Telciu, duminică dimineață. Așa

dar, la 10h am sunat la interfon și am continuat, de data aceasta în formula lărgită, schimburi de opinii și mai ales, povești de ale Ilenei. La 11 a.m. ne-am luat rămas bun și am pornit-o către noua destinație. Aproape tot timpul a nins ușor, cu fulgi de puf, umiditate atmosferică scăzută, fără vânt și temperatură de 8-9 °C; o adevărată atmosferă de basm. Am ieșit din Bistrița și ne-am îndreptat către Năsăud, pe o șosea aflată încă într-o stare bunicică, ce traversează și ea vreo două „dealuri”, dar fără serpentine, cu curbe largi și vizibilitate acceptabilă. Am trecut prin Năsăud, Salva și Coșbuc, localitatea în care s-a născut marele poet și în care se află de fapt și casa memorială a sa. Fiică a comunei este și Florica, soția lui Ion Vlașin, gazda noastră pentru o zi. Am ajuns în Telciu după o oră de drum plăcut, în pofida anotimpului neprietenos care colorează mai tot peisajul în gri-murdar. Întrebăm pe unde ar fi gospodăria lui Ion și aflăm: accesul este pe un drum lateral, desfundat, în lungime de cca.6-700 m, cu rampe de 15-20 % și „asfalt înmuiat”. Desigur, toate detaliile le-am constatat eu și roțile Maritzei! (post factum). În timp real, m-am hotărât să urc, pentru că nu puteam să las mașina pe șosea o noapte întregă și să car bagajele prin noroi! Zis și făcut: am urcat, Maritza s-a clătinat prin noroi și s-a oprit spontan în fața unei porți. Am întrebat niște oameni, aflați la vreo 50-60 m distanță, care mi-au spus că mă aflam în fața porții pe care o căutam! M-am înființat la ușa casei, am bătut, a ieșit Florica, uluită pentru că, evident, habar n-avea că vom veni noi de la București! Ion era la biserică, la slujba de duminică. Florica a adus niște saci din iută pe care i-am plasat sub roata stânga-față. Am ieșit din șleaul de noroi adânc de 30-40 cm și am băgat-o pe Maritza în curte, unde am așezat-o cu dezinvoltură pe un strat de zăpadă de cca. 70 cm, unde a rămas suspendată și n-a mai vrut să se miște de nici un fel. Am închis poarta, am luat bagajele și am lăsat-o dracului acolo. Ne-am acomodat la căldurică, Florica a adus niscai pălincă și ne-am pregătit să-l așteptăm pe Ion. Ion a întârziat, iar în locul lui a sosit un personaj pitoresc, care s-a prezentat ca fiind

agronomul comunei, vizibil foarte interesat de prezența noastră acolo. Ne-am lămurit pe îndelete ce și cum, după care a început să ne relateze tot felul de lucruri interesante legate de istoria mai mult sau mai puțin îndepărtată a locului. Astfel am aflat, în premieră absolută, că prin secolul 18 populația (bărbați) actualului județ era constituită într-o unitate militară, la nivel de regiment, care avea misiuni de asigurare a graniței, controlul traficului de frontieră și al tranzitului de mărfuri etc. Le-a rămas numele „Cătanele negre” datorită culorii țintuitei de sevicu. Oamenii aceștia trăiau acum 200 și ceva de ani experiența, mult mai apropiată, a locuitorilor chibăturilor israeliene. Civili și militari în același timp! Am mai aflat de la dânsul că județul Bistrița-Năsăud este denumit și „Județul Academicienilor” pentru că, în momentul de față are 17 academicieni! A urmat apoi momentul apariției rușilor în 1944: mici bande de militari care jefuiau ca-n codru. Momentul rezistenței împotriva vechiului regim: justițiarilor locali - Pașca - ce se ocupa cu „redistribuirea” în favoarea oamenilor sărmani și obidiți. Într-un târziu, înconjurat de trupele de securitate, s-a sinucis. (Nu s-o predat!) și în sfârșit, momentul șantierului Salva-Vișeu, rămas viu în memoria locuitorilor mai vârstnici, datorită amploarei și duratei lui, cât și a evenimentului tragic care a curmat brusc viața a 27 tineri muncitori, victime ale unui nefericit accident de muncă. În sfârșit, se întoarce și Ion de la biserică, vizibil impresionat și bucuros de vizita noastră. Telciu n-are acoperire pentru operatorii de telefonie mobilă, iar rețeaua Romtelecom nu dispune decât de un număr limitat de posturi pentru abonați, datorită vechimii ei și a lipsei de fonduri pentru modernizare, deși populația ajunge la 10500 de persoane. Din acest motiv n-am putut să-i comunicăm data precisă a sosirii noastre. Pentru că suntem în plin

post al Paștelui, pe care ei îl respectă, trebuie să se descurce cu mâncarea noastră, lucru care-l trimite pe Ion înapoi în sat. Petrecem după amiaza stând de vorbă despre una și alta iar seara ne uităm la TV – post cu antenă de satelit și decodor de semnal -pe care trebuie să învăț de la Ion cum să-l butonez cu ajutorul respectivelor două telecomenzi. A doua zi, în timp ce noi ne luăm micul dejun, Ion rezolvă problema Mariței pe care o readuce cu... roțile pe pământ. Apoi facem poze și ne pregătim de plecare. Care are loc pe la 8h45 în direcția Fiad, de unde vrem să cumpărăm niște păstrăvi și icre. Ceea ce și facem, „pe alese”, cum se spune: luăm 6 buc din „sortimentul 500”, adică de 0,5 kg bucata precum și vreo 400 gr. de icre, pentru că atâta aveau disponibil. Împreună cu Ion, care ne însoțește până la Năsăud, părăsim Fiadul pe la 9h35 și ne îndreptăm spre Rebrîșoara, la câțiva km de Năsăud, unde Ion are ceva de rezolvat. Aici, așteptându-l pe Ion, vedem în curtea unui gospodar un autocar transcontinental, afișînd bine cunocutul brand EUROLINES! Aflăm de la Ion că autocarul aparține unui întreprinzător local și „face” Spania cel puțin o dată pe săptămînă! Ne întoarcem la Năsăud, îl conducem pe Ion la autogara locală, unde ne luăm rămas bun și promitem să revenim la vară. După ce o duc pe Marița pentru o „baie” binemeritată la o spălătorie din Năsăud, pornim spre casă la 10h32.

În Bistrița refac plinul cu cei 8 l consumați de Marița în escapada Telciu și am grijă să n-o mai pățesc cu benzina: pun CO 100 de la OMV. De data aceasta, avem parte din plin de toate condițiile unui drum plăcut: soare, lumină, cer albastru, temp + 15⁰ C, carosabil uscat, trafic lejer etc. După ce încurc ieșirea din Reghin, la 15h50 ajungem la Brașov, unde traversăm iar poligonul de încercări, ocazie în care Marița se comportă excelent. La ieșirea din Brașov, în timp ce făceam planuri... succulente în legătură cu locația posibilă a unui grătar cu cărbuni prin zonă, îmi sare pur și simplu în față un prieten agent. Cu soare orbitor în față, frânez, iau dreapta și cobor din mașină. Râde și mi se adresează: nu mă vezi, nu? Ce s-a întîmplat domnule agent? Radar, ce să se întîmple! Unde? În spate, aici, la vreo 200 de metri! Vorbește în stație: viteza pentru București, vă rog? Aud și eu răspunsul: B-03-MUS, 69 Km/h în localitate!?!?!? Altă amendă..... De data asta o adevărată ambuscadă a Poliției Rutiere Brașov. În 10 minute au oprit trei mașini, toate scăpate din porcăria de trafic și picate în plasa lor. (un Audi de BV fusese „luat” cu 97 Km/h...) Face lumea rost de bani... cum poate! Am găsit grătarul la începutul serpentinei de sub Predeal: **Cotul Donului**. Am luat masa și am plecat spre București. La 6 p.m. eram la Sinaia iar la 7h30 pm la Băneasa, după un drum fără probleme, mai ales pe segmentul Comarnic-centura Ploiești, probabil cel mai bun drum din țară....Asta a fost.

Correspondență

Zâmbiți, vă rog!

La expedierea prin e_mail a revistei din luna martie, s-a întâmplat o mică uitare și ce-a urmat... iată doar câteva exemple:

- Lectură plăcută la ce? Transmiteți atașul. Kessler
- Corina, n-ați uitat cumva attach-ul? Revista... nu e !

Gulie.

- Dragă Corina, Mulțumesc pentru atenție! Dar unde este revista? Aștept s-o văd! Nae

- Mulțumesc, când o trimiți, eu o voi citi indiferent dacă e meci sau nu, pentru mine fotbalul e un sport de derbedei. Regret că nu se mai procedează ca pe vremea aztecilor sau mayașilor, când una din echipe - istoricii nu au tras concluzia care - era exterminată. Eu le-aș extermina pe amândouă! Mulțumesc pentru mesaj. Sourou.

Răspunsul redacției:

Am rezistat la bombardamentul vostru!!! Mai trăim!

Așa că totuși vă trimitem și revista!

Primăvara e "di vină"!!

Dragii mei,

Vă trimit această poză! Așa arată strada noastră văzută de pe treptele casei, într-o dimineață frumoasă de primăvară, când iarna ne-a luat prin surprindere cu o scurtă vizită!

Pentru noi poza simbolizează calmul, liniștea, natura Americii în care trăim! Ne-ar face mare plăcere să o publicați în numărul din aprilie al revistei noastre!

Acum pomii sunt în floare și magnolia din spatele casei este gătită ca o mireasă în roz, să întâmpine dimineața de Paște! (Azi este Paștele catolic). Rodica.

CV

Însemnări din Ierusalim

Joel Oshia

De necrezut cât de repede s-au scurs 45 de ani ... de la terminarea facultății...!

O nostalgie de nedescris mă cuprinde, iar amintirile se îngheșuie în memorie. Unele dintre ele le-am așternut în scrisori trimise la aniversările precedente dar au mai rămas unele nedepănate până acum.

Amintiri din activitatea pur profesională, realizări, nu cred că ar mai interesa acum. Obişnuisem să spun că odată ieșit la pensie am închis ușa trecutului și privesc numai înainte.

Sufletește sunt legat de mulți colegi de uzină, de la Timpuri Noi, uzina începutului și sfârșitului carierei mele de inginer în România. Păstrez vie în memorie primirea călduroasă de care am avut parte în primele zile de uzină, din partea unor persoane deosebite:

- d-na Popescu Elena (Lily) - secretara directorului, dinamică, fină, sufletistă, care m-a ajutat să trec primele întâlniri oficiale cu conducerea uzinei,

- ing. Onichie Mihai - mecanicul șef, care m-a primit în secție, cu multă încredere,

- Berbaru Gheorghe - unul dintre mecanicii de excepție ai secției, de la care am învățat meserie.

Zâmbetul lor, încrederea acordată au jucat un rol important în munca mea de inginer.

În vizitele mele făcute ulterior în România, am cultivat aceste prietenii de suflet.

Uzina Timpuri Noi, în cei 12 ani de activitate (1961-1973) a fost locul împlinirii profesionale,

N.R.: Acordăm un premiu celui care recunoaște toate personajele din fotografie. Pe la noi s-a zvonit că Cian-En-Sik a ajuns ministru în Coreea de Nord.

specializare. Și simultan am predat rezistența, organe de mașini, tehnologie, desen tehnic și ulterior, programarea pe calculator.

Lucrul cel mai important pe care l-am făcut mi se pare contribuția la educarea multor generații de tineret. Legătura cu tineretul m-a făcut să înțeleg mai bine problemele Israelului. Am căutat să le fiu de ajutor și întâlnirile ulterioare cu foștii elevi

care și-au lăsat amprenta asupra mea și unde, vreau să cred, am lăsat și eu ceva pozitiv.

Aceasta a fost și perioada în care m-am căsătorit (1961), am învățat rolul de părinte, am făcut excursii pe munte și visam la plecarea în Israel.

Am știut că nu-mi va fi ușor în Israel: limbă, mentalitate, probleme de securitate, dar am fost convins că acesta este pasul ce trebuie să-l fac pentru mine și familia mea.

Din mai 1973, am început o viață nouă în Ierusalim. Am început cu 5 ani de inginerie în mașini cu comandă numerică, proiectare de dispozitive etc. În noul loc de lucru era permis să bem ceai, cafea în timpul lucrului, colegii se adresau pe numele mic, dispozitive de bază se comandau la firme străine fără restricții financiare și nu odată se mirau de cunoștințele tehnice și conștiinciozitatea noului venit.

A urmat perioada intrării computerelor în viața de uzină, ceea ce m-a determinat să-mi încerc forțele în noul domeniu.

Am trecut în învățământ. Au urmat ani de zile cu nenumărate cursuri de

m-au convins că le-am fost de folos.

La 65 de ani am ieșit la pensie.

Activitatea zilnică a rămas încărcată cu multe lucruri care m-au așteptat să le realizez.

Cele două fete, Anda și Bianca, m-au făcut bunic târziu, așa că acum am ocazia să fiu mult timp în apropierea nepoților (momentan, cinci) și să mă bucur de naivitatea vârstei lor.

Copiii știu românește, iar nepoții, deocamdată, doar câteva cuvinte.

A trăi în Israel, țară mică, cu multe probleme, nu-i ușor. Terorismul este încă arma multora în încercările

de rezolvare a problemelor.

Ierusalimul este un oraș superb, plin de viață, cu construcții moderne în piatră locală și o citadelă veche cu obiective sfinte tuturor religiilor. Cartierul Gilo, în care locuiesc, are vederi panoramice care-mi amintesc Brașovul văzut de pe Tâmpa.

Locurile sfinte, varietatea populației, fac din Ierusalim un oraș cu mare potențial turistic.

Viața mea de societate este foarte bogată și mă leagă de cercuri de cunoștințe, prieteni, obiective. Casa noastră este un loc de întâlnire apreciat, Erica, soția mea, prietena mea din tinerețe (45 de ani de căsătorie), în calitate de gazdă având un rol hotărâtor. Activitatea mea zilnică cuprinde alternativ: înot, plimbări, citit, spectacole, muzee, conferințe de mare interes.

Activitatea culturală a Israelului în limba română este întreținută de câteva organizații:

- Institutul Cultural Român, cu o strategie bine pusă la punct, aduce în Israel personalități române care să intre în dialog cu oameni de cultură israelieni; organizează seri de teatru, film, concerte folclorice etc. Amintesc întâlniri cu acad. prof. Ianoși Ion de la Facultatea de Filozofie din București, poeta Ana Blandiana, cântărețul Ducu Bertzi, actorul Florian Pitiș etc.

- Institutul de cercetări a istoriei evreilor din România, de pe lângă Universitatea din Israel, oferă burse unor cercetători din România pentru a realiza doctorate pe teme legate de aceste probleme.

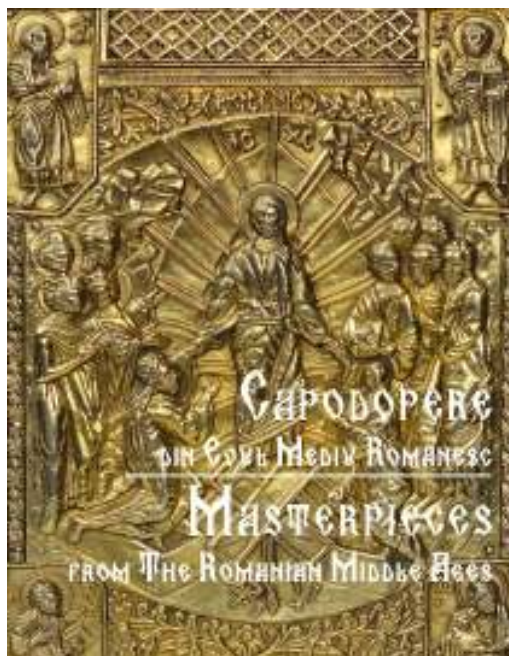
- Cercul cultural de limbă română de pe lângă Cinemateca din Ierusalim prezintă un program vast, iar realizatorii acestui cerc au scos deja două volume în care sunt consemnate întâlnirile care au avut loc.

Printre preocupările mele vreau să amintesc și legăturile intense cu voi, stimați colegi, prin scrisori, telefoane, e_mail-uri, vizite care îmi umplu sufletul de bucurie și nostalgie.

Da, mă bucură existența unor oameni minunați din promoția noastră care, prin dăruirea lor, țin aprins focul prieteniei (colega noastră Corina se referă la prietenie ca o floare), într-o lume în care trebuie să protejăm tot ce-i frumos. Toată cinstea lor și aceluia care au grijă ca la plecarea noastră, să rămână scris ceva care să amintească trecerea Promoției '61 Mecanică IPB prin această lume. Sunt mândru să fiu unul dintre voi.

“Laudă-te gură...”

În această lună am scos pe piață un album la care am lucrat 13 luni: “Capodopere din evul mediu românesc”, în versiune română și engleză. Este cea mai bună carte pe

care am realizat-o până acum. Prezintă cele mai valoroase exponate din Muzeul Național de Artă al României, cu care am și colaborat pentru această lucrare. Conține capitolele: Icoane, Manuscrise, Argintărie, Broderie și țesături și un Glosar de termeni de specialitate.

Textul este scris, pentru fiecare capitol, de către o specialistă din Muzeu. Piesele sunt în marea majoritate bisericești, puține sunt laice - asta era realitatea artistică între anii 1400-1700 în țările românești.

Nu numai calitatea hârtiei și imprimării albumului sunt de prima mână, dar și fotografiile și prelucrarea imaginilor, adică aportul editurii. Ne pregătim astfel, să rămânem în picioare (Dă, Doamne!) după ce tăvălugul european se va prăbuși peste România!

www.editura-alcor.ro

Corina și Simona

Adrese e_mail:

- revăzute și adăugite -

Ion Argireanu:
jonar@internode.on.net
Rodica Delcescu Bărănescu:
rodica 216@yahoo.com
Sorin Dinescu:
dinescu@telusplanet.net
Sotir Dodi:
sotirdodi2001@ad.com
Constantin Dumitru:
hotel_philoxenia@yahoo.com
Nae Enescu:
nae_enescu@yahoo.com
Hans Farsch:
hansgfar@netscape.net
Corina Firuță:
ed_alcor@yahoo.com
Marin Grădișteanu
iuliag@digi.ro
Radu Gruia:
radu.gruia@rdslink.ro
Ilie Iancu
ilie.iancu@xnet.ro
Ioel Oshia (Ozi):
joeler@netvision.net.il
Emil Hitzig
emilhg@013.net
Florin Kessler
fkessler@saem.ro
Sergiu Lipcan:
v.lipcan@t-online.de
Radu Mihalcea
ra2006mi@yahoo.com
Emil Olaru:
eaolaru@earthlink.net
Zeno Pircea:
zaliam7@rdslink.ro
Victor Popescu
vpopescu.ro@gmail.com
Nicolae Suruceanu (Nicolas Sourou)
nsourou2003@yahoo.fr
Iosif Tempea
itempea@K.ro
Șeban Teodorescu
teofox321@yahoo.com
Artemiu Vanca:
a.i.vanca@apropro.ro
Așteptăm să ne comunicați și alte adrese.

La mulți ani

... pentru cine-i născut în mai:

Gheorghe Grosu:	1 mai
Virgil Clapon:	5 mai
Emil Olaru:	12 mai
Florică Mândoiu:	21 mai
Neron Popescu:	23 mai
Joel Oshia:	30 mai

Propunere de concurs

Vă propunem un concurs de fotografii cu tema:

1. cea mai simpatică fotografie cu copil

(orice copil - din familie sau nu, fotografia și comentariul să fie făcute de participantul la concurs)

2. cel mai frumos peisaj

3. cea mai interesantă fotografie dintr-o călătorie
(primim sugestii pentru alte tematici)

Reguli de desfășurare:

a) Trimiteți o singură fotografie pe tematica respectivă (prin e_mail sau prin poștă sau la redacție în plic închis). Toate fotografiile primite în termen (**20 mai, pentru tematica 1**), vor fi publicate fără numele autorului, în numărul următor al revistei (**25 mai**). Redacția va ști autorul, participanții - nu!

b) Voi veți vota cu semnătură (prin e_mail sau prin poștă sau la redacție în plic închis) până la **20 iunie**, indiferent dacă concurați sau nu.

Atenție: autorul unei fotografii participante la concurs **nu se poate vota pe el însuși!**

c) Redacția va publica numele câștigătorului în primul număr după încheierea concursului (**28 iunie**).

Vom acorda o diplomă pentru fiecare tematică.

Pot participa membrii și apropiații Asociației.

În numărul din **luna mai** vom preciza termenele pentru tematica 2.

Caseta redacțională

Redactor fondator: Adrian Popa

Redactor șef: Corina Firuță

tel/fax 021.2237106, ed_alcor@yahoo.com

Redactori șef adj.: Mirel Vanca, Radu Gruia

Tehnoredactare computerizată: Cori Simona Ion